04/03/2024

π. Χριστόδουλος Παπαϊωάννου: Πήρα απαντήσεις για τις τελευταίες στιγμές του Κυπριανού (ΗΧΗΤΙΚΟ)

/ Επικαιρότητα

Συνέντευξη στη ΡαδιοΧρηστότητα έδωσε ο π. Χριστόδουλος Παπαϊωάννου με αφορμή τη συμπλήρωση ενός έτους από την εθνική τραγωδία των Τεμπών, η οποία στοίχισε τη ζωή σε 57 ανθρώπους, μεταξύ των οποίων ο γιος του Κυπριανός.

Ερωτηθείς πώς ήταν ο Κυπριανός σαν παιδάκι, απάντησε ότι *«ο Κυπριανός όπως και τα άλλα παιδιά, όταν αποφασίσαμε με την παπαδιά να κάνουμε οικογένεια, σκεφτήκαμε ότι εμείς δεν είμαστε άξιοι να μεγαλώνουμε παιδιά που ανήκουν στον Θεό, που μπορούν να ονομάζουν τον Θεό Πατέρα. Γιατί η πίστη μας εμάς είναι μια πίστη που οδηγεί τον άνθρωπο στην υιοθεσία, στον Θεό Πατέρα μέσω του Ιησού Χριστού. Το ξέρουμε πολύ καλά ότι όταν ο άνθρωπος αποφασίσει να ζήσει χριστιανικά, ο στόχος είναι να φτάσει στην υιοθεσία. Αυτό το πράγμα το είχαμε εμπεδώσει, γι αυτό ένα πράγμα που κρατήσαμε είναι να έχουμε ενωμένα τα παιδιά*

με τον Θεό, όσο μας είναι δυνατόν. Μέσω των μυστηρίων αποφασίσαμε να βαφτίσουμε όλα τα παιδιά μας γρήγορα, δηλαδή λίγο μετά τις 40 ημέρες, και προσπαθούσαμε να τα έχουμε ενωμένα με τον Θεό μέσω του μυστηρίου της Θείας Ευχαριστίας. Εμείς σαν άνθρωποι έχουμε πολλές αδυναμίες, και εγώ και όλοι άνθρωποι αλλά ο Θεός είναι δυνατός.

Ο Κυπριανός, όπως και τα άλλα τα παιδιά, είχαν αυτή την προαίρεση αλλά παρατήρησα ότι από μικρό παιδί είχε μια έλξη ιδιαίτερη. Δηλαδή χωρίς να το διδάξουμε εμείς αυτός είχε έλξη προς τον Θεό, γι αυτό όταν έκανα ένα εκκλησάκι εκεί στο σπίτι, από οκτώ χρονών τον Κυπριανό, τον είχα να είναι ο εκκλησιαστικός μου. Δηλαδή του επέτρεψα να μπαίνει μέσα στο ιερό της μικρής εκκλησίας που είναι αφιερωμένη στον Άγιο Νεκτάριο. Καθάριζε τα καντήλια, την Αγία Τράπεζα στο εκκλησάκι και το έκανε με πολλή ευχαρίστηση, χωρίς να του λέω τίποτα. Πολλές φορές ερχόμουν στο σπίτι και τον έβρισκα στο εκκλησάκι να ψέλνει, να καθαρίζει, δηλαδή αφιέρωνε χρόνο από μόνος. Δεν του έκανα ποτέ καμιά παρατήρηση».

Συνέχισε αναφέροντας ότι «ο Κυπριανός είχε και ένα χιούμορ, του άρεσε να αστειεύεται, του άρεσε να κάνει τους άλλους να νιώθουν όμορφα, έπαιζε και λίγο ποδόσφαιρο αλλά δεν τσακωνόταν ποτέ, είχε αυτοσυγκράτηση. Γενικά είχε κάτι που ξεχώριζε, γινόταν αγαπητός. Στην πρώτη τάξη του δημοτικού ήρθε και μου είπε «πατέρα μου έχω αυτό τον φίλο, είναι πολύ καλός αλλά τι να κάνουμε για να έρχεται στην εκκλησία. Είχε έναν ιεραποστολικό ζήλο από την αρχή. Είχε αγωνία, να βοηθά τους άλλους να έρθουν κοντά στον Θεό» Εγώ δεν τους έλεγα ποτέ κάτι για να τους επηρεάσω».

Επεσήμανε ότι *«τον διάλογο τον επιδίωκε όταν μεγάλωσε λίγο. Όταν ήταν μικρός, ήταν πολύ υπάκουος σε σημείο που σκέφτηκα μήπως μας φοβάται και είναι τόσο υπάκουος. Είχε εγκράτεια από μικρός στα της γης πράγματα, νήστευε από έξι χρονών. Με προβλημάτιζε ένα παιδί της σύγχρονης εποχής που δεν είναι μαθημένοι με τον κόπο, αυτός επέλεγε τον κόπο. Μου έκανε εντύπωση ως πατέρα και τον είχα μέσα στην καρδιά μου. Και έλεγα τι θα κάνει αυτό το παιδάκι. Όπου πήγαινε όμως όλοι έλεγαν τι καλό, ώριμο, φρόνιμο παιδί είναι ο Κύπρος. Πάντα μου έλεγαν τα καλύτερα και εγώ του έλεγα, «πρόσεχε μην ακούς αυτά που λέει ο κόσμος γιατί θα σε πιάσει η περηφάνεια. Εμείς ότι κάνουμε, το κάνουμε για τον Θεό. Αυτός όμως με απλότητα τα έκανε, δεν τα υπολόγιζε. Είχε μια κληρονομική καλή φύση».*

Αποκάλυψε ότι *«μια φορά κινδύνεψε, είχε ένα ατύχημα στον στρατό με ένα μοτοποδήλατο μικρό. Του είχε πει η μάνα του να πάρει κάτι από το σούπερ μάρκετ, πήρε το μοτοποδήλατο αλλά του έκοψε μια γυναίκα τον δρόμο. Αυτός έκανε μια τούμπα στον αέρα και έκατσε με τα πόδια. Μετά από λίγο περνούσα από εκεί και βλέπω κάποιον κάτω. Κατεβαίνω γρήγορα να δω και ήταν ο Κυπριανός. Του λέω*

«τι έγινε» και μου απάντησε «πονώ το μικρό δάκτυλο του ποδιού μου». Ενώ ο αστυνομικός εκεί μου είπε ότι όπου και να χτυπούσε, θα πάθαινε μεγάλη ζημιά. Είχε σπάσει μόνο το μικρό δάκτυλο του ποδιού του. Ούτε νοσοκομείο, ούτε τίποτε. Και όμως βλέπεις ότι τελικά του επιφυλάχθηκε ο αιφνίδιος θάνατος που επινοήσαμε εμείς με αυτό τον άσχημο τρόπο στις 28 Φεβρουαρίου του 2023. Μας σόκαρε πραγματικά. Όταν γίνεται ένα μαζικό δυστύχημα λες πραγματικά πώς θα βγάλεις άκρη με αυτό το γεγονός».

Επεσήμανε ότι ο Κυπριανός σκεφτόταν να γίνει ιερέας. *«Την τελευταία χρονιά το είχε κουβεντιάσει με την αρραβωνιαστικιά του ότι μπορεί να γίνει ιεράς, έλεγε «το έχω μέσα στην ψυχή μου, δεν θέλω να το προκαταλαμβάνω, δεν ξέρω εάν είμαι άξιος». Θα μπορούσε άνετα να γίνει ένας καλός ιερέας που θα βοηθούσε πολλούς. Είχε ένα χάρισμα να μεταδίδει αυτό που είχε στη ψυχή του».*

Αναφέρθηκε μάλιστα σε ένα συγκλονιστικό περιστατικό, όταν μια γερόντισσα από την Ελλάδα επικοινώνησε μαζί του και του είπε ότι *«είχα κάνει πολλή προσευχή για τον Κυπριανό, δεν ξέρω γιατί τον ξεχώρισα από αυτούς που πέθαναν εκεί αλλά μου έκανε εντύπωση και ήθελε η ψυχή μου να κάνω προσευχή και με πληροφόρησε ο Θεός για το ποιος ήταν ο Κυπριανός και πώς πέθανε. Ήταν συγκλονιστικό για μένα και με παρηγόρησε. Γιατί εγώ όταν έγινε το δυστύχημα, επέστρεψα πίσω και είπα δεν μπορώ να ερμηνεύσω τίποτα, ένιωθα τόσο σοκ που δεν μπορούσε να αρθρώσω λέξη. Και είπα «Θεέ μου, εσύ σαν καλός Πατέρας, ότι έχω ανάγκη να ακούσω και δώσε μου τα φάρμακα που έχω ανάγκη. Πραγματικά εκπλάγηκα πώς λειτουργεί ο Θεός. Είμαστε ένα χρόνο μετά. Σε αυτό το διάστημα πήρα περισσότερες απαντήσεις από αυτές που ήθελα να πάρω. Που σκεπάζει ένα πέπλο άγνοιας το πώς έγινε το δυστύχημα. Τουλάχιστον για τον δικό μου γιο που ήταν η δική μου αγωνία. Αυτή η γερόντισσα μου είπε «εγώ έκανα προσευχή και είδα. Πες μου ο γιος σου σηκωνόταν το βράδυ στον ύπνο του και τρόμαζε;». Είχε μια ευαισθησία με τον ύπνο ο Κυπριανός και ήταν κάτι προσωπικό, δεν το έλεγα. Και αυτή η γερόντισσα μου είπε τρόμαζε στον ύπνο του γιατί ήταν πάρα πολύ ευαίσθητος. Και όταν άκουγε ότι είχε κάποιος κάτι, τη νύχτα δεν ησύχαζε, ήθελε να βρει μια λύση. Η γερόντισσα μου είπε λεπτομέρειες για τον Κυπριανό που μόνο εγώ ήξερα. Ο θεός δεν μας άφησε απληροφόρητους για τη ζωή του Κυπριανού σε αυτή τη δύσκολη στιγμή. Γιατί όλοι μας όταν πεθαίνει κάποιος θέλουμε να είμαστε κοντά του. Όταν φεύγει κάποιος με αιφνίδιο τρόπο, μας μένει ένα μεγάλο κενό. Και ήρθαν όλες αυτές οι πληροφορίες και αναπλήρωσαν ένα κενό για να παρηγορηθεί η ψυχή μου εμένα και της παπαδιάς».*

Συνέχισε αναφέροντας ότι *«ο κόσμος μπορεί να σκέφτεται ότι αυτός λέει για τον γιο του για να παρηγοριέται. Βέβαια εγώ λέω αυτά που μου είπαν οι άλλοι. Όταν με πιάνει και μου λέει τη ζωή του Κυπριανού αυτή η γερόντισσα, και μου είπε ότι (ο Κυπριανός) προσευχόταν στους Ταξιάρχες και έκανε παράκληση, κάτι που μόνο*

εγώ ήξερα, και την έκανε στο τρένο για να μην έχει να την κάνει σπίτι, καταλαβαίνεις ότι αυτή γνώριζε. Εγώ σιώπησα και άκουγα, γιατί κατάλαβα ότι αυτή γνώριζε. Ο Θεός της έδειξε όλα αυτά που έπρεπε εγώ να ακούσω. Αυτή η γερόντισσα είδε τις τελευταίες στιγμές του Κυπριανού όταν έκανε την παράκληση».

Ο π. Χριστόδουλος μιλώντας στην εκπομπή, αποκάλυψε όσα του είπε η γερόντισσα. *«Έκανε λέει την παράκληση στους Ταξιάρχες, αφού αποχαιρέτισε την αρραβωνιαστικιά του και πήγε μέσα στο τρένο. Μου είπε και μια λεπτομέρεια ότι είχε μια σκέψη να πάει με το αεροπλάνο. Εγώ του έστειλα χρήματα για να πάει με το αεροπλάνο πίσω. Αλλά σου λέει να κάνω οικονομία, ήταν οικονόμος. Σου λέω έχω γάμους, θα πρέπει να κάνω οικονομία. Σκεφτόταν πολύ ώριμα. Η γερόντισσα μου είπε και αυτό, αλλά εγώ το ήξερα ήδη. Μου έλεγε όταν ξεκίνησε να κάνει την παράκληση, μέσα του άρχισε να ακούει απαντήσεις από τα πολλά ερωτήματα, τα οποία είχε. Είχε πολλά ερωτήματα και απορίες ως άνθρωπος. Απορίες υπαρξιακές. Ενώ έλεγε την παράκληση, δεν μπορούσε να συγκεντρωθεί γιατί άκουγε δυνατά τις απαντήσεις μέσα του. Και έμενε κάποια στιγμή και άκουγε τις απαντήσεις. Κάποια στιγμή αναρωτήθηκε, ποιος μου απαντάει μέσα μου; Και ακούει μια φωνή να του λέει, «Εγώ σου απαντώ παιδί μου. Και γυρίζει προς τα πάνω και βλέπει το πρόσωπο του Χριστού. Τον είδε τον Χριστό ολόχρυσο μέσα σε ένα φως που δεν μπορούσε να περιγραφεί. Ένιωσε αυτή την πληρότητα και το αποκορύφωμα της χαράς που μπορεί να νιώσει ένας άνθρωπος. Και λέει, «Χριστέ μου, πώς με καταδέχτηκες για τέτοιο πράγμα». Και ο Χριστός του είπε, «παιδί μου άκου, σε λίγο θα γίνει κάτι πολύ μεγάλο, θα φύγουν πολλοί. Θέλεις να έρθεις μαζί μου ή θέλεις να κάνω κάτι και να μείνεις εδώ στη γη;». Έμαθα από μια άλλη πηγή ότι ο Κυπριανός προβληματίστηκε και του έδωσε δύο ημέρες για να το σκεφτεί. Αυτός είναι ο Θεός μας. Δεν αδικήθηκε το παιδί. Του έδωσε δύο ημέρες. Γι αυτό την τρίτη ημέρα τον βρήκαμε εμείς, ανακαλύψαμε ποιος είναι. Μέχρι τότε ήμασταν στο μαύρο σκοτάδι. [...] Και ένας άλλος άνθρωπος μου είπε ότι «ο γιος σου, σου στέλνει αυτό το μήνυμα. Η Αγία Μαρίνα μπήκε μπροστά στο σώμα, για να μείνει ολόκληρο. Ήμουν δύο ημέρες έξω από το σώμα μου, μου έδωσε διορία για να μπορέσω να αποφασίσω πού θέλω να πάω. Εάν αποφάσιζα να πάω πίσω, το σώμα μου ήταν ολόκληρο, θα μπορούσα να ζήσω». Ήταν και δική του απόφαση, είπε «δεν θα χάσω Χριστέ μου αυτό που ζω τώρα».*